

רע"פ 817/20 - מיכאל ברגמן נגד עיריית תל אביב

בבית המשפט העליון

רע"פ 817/20

לפני: כבוד השופט ג' קרא

המבקש: מיכאל ברגמן

נגד

המשיב: עיריית תל אביב

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו בתיק עפמ"ק 58051-11-19 מיום 16.12.2019 שניתן על ידי כב' השופט א' הימן

בשם המבקש: עו"ד אורי ברגמן; עו"ד דנה וקנין
בשם המשיבה: עו"ד אביגיל סון פלדמן

החלטה

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו (כב' השופט א' הימן) בעפמ"ק 58051-11-19 מיום 16.12.2019, בגדרו נדחה ערעור המבקש על פסק דינו של בית המשפט לעניינים מקומיים בתל אביב - יפו (כב' השופטת ע' יעקובוביץ) בח"נ 31769-01-19.

רקע והליכים קודמים

1. המבקש הורשע, לאחר ניהול הוכחות, בכך שחנה על המדרכה בניגוד לחוק עזר לתל אביב-יפו (העמדת רכב וחנייתו), התשמ"ד-1983. בית המשפט לעניינים מקומיים קבע כי יסודות העבירה מתקיימים ודחה את טענת

עמוד 1

המבקש בדבר חובת הצבת שילוט הקובע את איסור החניה בקבעו כי חניה על המדרכה הינה איסור סטטוטורי, וגזר על המבקש את קנס המקור שעמד על 500 ש"ח.

2. המבקש ערער לבית המשפט המחוזי על פסק דינו של בית המשפט לעניינים מקומיים. בית המשפט דחה את ערעור המבקש וקבע כי נוכח תצלומי רכבו של המבקש שצילם הפקח שרשם לו את הדוח ונימוקי בית המשפט לעניינים מקומיים, לא היה מקום להגשת הערעור. בית המשפט הדגיש כי המבקש החנה את רכבו על מדרכה וכי אין בגידור חלק ממנה לצורכי עבודות בניה כדי לשנות מהגדרתה ויעודה כמדרכה. גם הטענה בדבר חובת הצבת שילוט נדחתה על ידי בית המשפט בנימוק כי אין חובת שילוט מקום בו קיים איסור בחוק להחנות רכב על המדרכה. לסיום, השית בית המשפט המחוזי על המבקש הוצאות משפט בסך של 1500 ש"ח משסבר כאמור, כי לא היה מקום להגשת הערעור ובפרט, כי בקביעת עבירות מסוג אחריות קפידה, ביקש המחוקק למנוע התדיינות מיותרת.

המבקש ממאן להשלים עם פסק הדין ומכאן הבקשה שלפניי.

נימוקי הבקשה ותגובת המשיבה

3. המבקש סבור כי יש לקבל בקשתו משיקולי צדק ומניעת עיוות דין משנפלו בפסק דינו של בית המשפט המחוזי פגמים מהותיים. לשיטתו, הערכאות קמא לא נדרשו לראיות שהוצגו על ידו במהלך הדיון כמו גם לטענותיו, וביססו את קביעותיהן על עדות הפקח והתמונות שצילם, שאין בהן כדי לבסס הרשעתו. עוד טוען המבקש כי חיובו בהוצאות מעורר שאלה בעלת חשיבות משפטית-ציבורית, משיש בה כדי להרתיע את הציבור מפני מימוש זכות הגישה לערכאות ובפרט מול הרשות, וכי בית המשפט לא היה מוסמך להטילן.

בתשובתה ביקשה המשיבה לדחות את הבקשה בהיותה ממוקדת בעניינו הפרטי של המבקש ומופנית כנגד קביעות עובדתיות של הערכאות קמא. לשיטתה, לא נגרם למבקש עיוות דין משקיבל את יומו בבית המשפט בשתי ערכאות ושטח בפניהן את טענותיו. גם בסוגיית הטלת ההוצאות, סבורה המשיבה כי זו אינה מעלה שאלה עקרונית משההוצאות הוטלו בהתאם לסעיף 79 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין) וכי אין בסיס לטענת המבקש כי הסעיף אינו חל על העבירה בה הורשע.

דיון והכרעה

4. לאחר שעיינתי בבקשה על נספחיה ובתגובת המשיבה, הגעתי לכלל מסקנה כי דין הבקשה להידחות. כידוע, רשות ערעור ב"גלגול שלישי" תינתן רק במקרים חריגים בהם עולה שאלה בעלת חשיבות ציבורית או כללית החורגת מעניינם הפרטי של הצדדים או במקרים בהם מתעורר חשש לאי-צדק מהותי או לעיוות דין (רע"פ 8586/19 מזרחי נ' מדינת ישראל (10.3.2020)). בענייננו, לא מצאתי כי הבקשה חורגת מעניינו הפרטי של המבקש על אף הניסיון לשוות לה כסות של בקשה עקרונית, כך גם לא התרשמתי כי נגרם למבקש עיוות דין או אי צדק.

יתרה מכך, טענתו של המבקש לפיה אין מדובר במדרכה, מופנית כנגד קביעות שבעובדה אשר הלכה היא כי בית משפט זה לא יתערב בהן ב"גלגול שלישי" אלא במקרים חריגים (רע"פ 9090/18 עודה נ' מדינת ישראל(3.1.2019)), ולא מצאתי כי עסקינן באותם מקרים, וממילא, מקובלות עליי קביעותיהן של הערכאות מטה שנדרשו לטענות המבקש. כך, לא מצאתי ממש בטענת המבקש לפיה בית משפט אינו מוסמך להטיל הוצאות משפט על המבקש. כעולה מסעיף 79 לחוק העונשין, משהורשע המבקש, רשאי בית המשפט להטיל עליו הוצאות בסכום שיקבע. לשון החוק ברורה ואין כל בסיס לטענה כי הסעיף אינו חל על העבירה בגינה הורשע המבקש. כך גם לא השתכנעתי כי יש בקיומו של סעיף 230טלחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982, המסמיך את בית המשפט להטיל הוצאות משפט בעבירות קנס מיוחדות, כדי לסייג את תחולתו של סעיף 79 לחוק העונשין כאמור.

5. סוף דבר, הבקשה נדחית.

ניתנה היום, כ"ב באדר התש"פ (18.3.2020).

ש ו פ ט